

Alkoholikem snadno a rychle

O prázdninách jel syn na tábor, přestože měl průjem. Dcera nejela, protože měla průjem. Syn se vrátil a jel na chalupu, ale byl smutný, tak jsem jej dovezla brzy ráno domů. Potom jel na další tábor, vrátil se vyřízený. Dcera nebyla smutná, válela se jako hnidopich doma a byla nezměrně šťastná sledováním přibližných seriálů, citováním Cimrmana, pouštěním Elvise a objevením Ježka, Voskovce a Wericha. Na reparát z hudební výchovy nechce myslet a mám přísně zakázáno o tom hovořit, abych jí neničila mládí. Pak odjela do Altöttingu na setkání mládeže a vrátila se oduševnělá natolik, že vyměnila seriál „Jmenuji se Earl“ za film „Matka Tereza“ a rozhodla se, že si obě dvě, ona i já, vybereme svého svatého. Z jejího rozhodnutí jsem nadšená. Myslím, že pokud si vyberu matku Terezu, nebudu muset svůj dosavadní život příliš měnit.

Nikdo z oslovených zaměstnavatelů neměl zájem o mé pracovní úsilí. Zhruba tři odmítnutí týdně mne dostaly na dno pracovní ctižádosti. Výběrová řízení se konala, anglické testy se psaly, byla jsem asertivní, čistě oblečená, zuby v řadě, ovšem vezmi, kde nic není, (řekl nadřízený při žádosti o zvýšení platu a napřáhl holou dlaň). Můj kamarád mě podpořil sdělením, že musím projít sto odmítnutí, mám-li najít pracovní místo. Přemítala jsem, kolik mi bude let po stém odmítnutí a jestli se tou dobou vyplatí ještě pracovat.

Mé děti mi ve večerní tiché chvílce sdělily, že chtějí vychovávat svoje děti přesně tak, jako já vychovávám je a je mojí morální povinností takto vychovat ještě další děti kromě žáka Dudy, protože si neumím představit, jak tím změním životy moha lidí, o penězích přitom nemám vůbec mluvit.

Tatínek mých dětí, s nímž bydlím, se mi svěřil se svojí vášní k jisté opuštěné lékárnici, která se zbavila opilce, aby přijmula právě jeho a hrozně ji všechno s naším tatínkem baví. Svěřila jsem se e-mailem jedné kamarádce s touto trapnou záležitostí a v podivné melancholické náladě jsem informaci omylem přeposlala všem svým kamarádům. Dobré na tom, je, že se za mne všichni začali ihned spontánně modlit. Dala jsem si hlt medoviny a rozhodla se, že lékárnice je dobrá volba, protože se o mého brzy zhlouplého manžela dozajista ráda postará. Jen její hmotnost mne ujišťuje (je vydatně trojrozměrná), že ji má nebohá záda jako dalšího člena rodiny už neunesou a je bezpodmínečně nutné zbavit se jí i záletného manžela co nejdříve. Zajdu za ní co nevidět, zjistit, jak velký je její byt a láska k mému muži.

Má osmdesátiletá maminka pošetile, protože teoreticky, hledá na staré chalupě, kde se narodila, obrázky, sundává je ze zdi a dává je mé mladší sestře, která prý nemá na zdi zhola nic. To by nebylo nic proti ničemu, ovšem stará chalupa je patnáct let zbořená, má maminka několik měsíců naprostým ležákem a sestra vlastní dům jak hrad; rozhodně nepostrádá obrázky z osmnáctého století. Dala jsem si červené víno, které mi můj předobry bratr pružně nalil do půllitrové sklenice a sdělil, že se oproti mým zvyklostem neředí, protože je cítit po jahodách.

Má starší sestra plakala u mrazícího boxu (tam pláče každá z mých sester), štkala nad bezmocností svých kolen dostat její ubohé tělo ze zastávky autobusu do rodného hnízda. Páchla po jahodách též.

Známa se zamilovala do člověka na vozíčku při návštěvě nemocnice a její neposedná dcera objevila sms, ve které jí invalida vyznával lásku, šikovná holka to obratem dala přečíst svému tátovi, ten mojí známou přivlekl za vlasy k jejím rodičům a trval na tom, aby se ke všemu doznala. Kamarádka naprosto zpitomělá řekla všechno, co po ní žádal, ačkoliv neprovedla zhola nic a její vlastní otec ji vydědil; ona teď dělá tlustou čáru za svým životem, chodí vesnicí s igelitovou taškou, ve které má prádlo a mýdlo a ptá se známých, zda u nich může bydlet.

Další kamarádka, která má velký dům, obrovskou zahradu, skvělého manžela a úžasné tři děti, chodila při mé návštěvě jako stín, vzdychala a měla oči plné slz. Temně mručela, že jejich zahrada, prostorná zhruba jako náš panelový dům, ve kterém máme svůj titěrný byt, je pro ně malá, čímž způsobila můj dvacetiminutový smích a neutuchající veselí. Petra se usmála a řekla, při otázce, jak se má její manžel: „Jo, furt je blázen, takže v pohodě“. Její holčičky jsem měla na starost pouhou hodinu a byla jsem u vytržení z toho, že dnes nekoušou ostatní děti jako obvykle. Byla jsem připravená vyhrožovat jim, že jim zoubky vyrvu při prvním hryzu. Moji klučičí svěřenci, Tobík, Matouš a Gabík, které jsem si přivezla na pouhé dva a půl dne k nám domů, abych se rozptýlila, vypili zhruba dva litry sirupu denně, snědli dvacet rohlíků na posezení a cloumali v jednom kuse dveřmi od ledničky. Evidentně šokováni tím, že jim dovolím vzít si kolečko salámu i bez pečiva, zamilovali se do mne znovu všichni a chtěli u nás zůstat navždy. Večer se vždy ztloukli navzájem, aby sjednali zalézací pořádek, kdo bude spát na posteli a kdo na zemi ve spacáku. Nechala jsem je, na posteli spal, kdo vyhrál. Četla jsem jim pohádky a byla šťastná, že kakají postupně a nemusím řešit Toy Toy na ulici. A že pouze tomu nejmenšímu musím utírat řiť.

Náš pes, šťastný rodinným dováděním, poskytoval všem dětem spací podložku svojí srstí a dělal všechno, co se po něm žádalo. Tři dny pak prospal.

Zakrslý člověk jménem Trubadúr, patřící k folkloru vesnice, kterou jsem navštívila, mě oslovoval při náhodném setkání na ulici „sluníčko“ a chtěl mě líbat, jenže říkal, že „až tam nevyleze“. Ale že mne stejně má rád. Já jej mám ráda též, při naší poslední návštěvě dlouho neotevíral dveře, a když nakonec přišel, zakabonil se a povídá: „Byl jsem ve skleníku, čekal jsem, že konečně vyrostu a HOVNO“.

Moje v řadě nevím už kolikátá kamarádka mi vařila kafe se smetanou a měla ruměnc, když mi líčila, jak se zápalem břinkla svého muže, když zjistila, že ji podvádí s vlastní studentkou. Teo se na mne díval laskavě a podporoval mne ve všem, co jsem řekla a vím, že kdybych potřebovala zítra cokoliv, dodá mi vše ještě dříve, než vyjde slunce. Ondra měl nohy v lavoru, protože, jak mi řekl, smrdí a nalil mi víno hned při vstupu do dveří. Honza přišel vzápětí a objemul mne pevně. Žádal po mne, abych odešla ihned k nim domů a dostala jeho ženu do dobrého rozmaru, protože ví, že na ni spolehlivě zabírám (zřejmě se nepohodli).

Maminka dostala k narozeninám kotě, pak ještě jedno kotě a to druhé zalezlo za skříň a mělo čumáček od pavučin, což rozptýlilo všechny členy oslavy. Urazila jsem synovce, který jí kotě přinesl, páč jsem mu řekla, že je špinavé a má vyhřezlý konečník, čímž jsem se mu zprotivila do smrti. Maminka začala spontánně provozovat kočičí šikanu a nutila všechny členy rodiny, aby kotěti nosili tu salám, tu mlíko, tu cosi jiného, ale hlavně aby se stále o to zvíře starali. Člověk aby byl rád z toho, že nemusí před kotětem do kolen.

Užasle jsem zjistila, že tentokrát se při rodinné oslavě neucpal náš rodinný záchodek, což se stávalo pravidelně; byla to jediná věc, na kterou jsem se upřímně těšila, totiž, jak mí sourozenci v teslových oblecích se svými protějšky a dětmi budou pobíhat a hledat mého bratra Jindřicha, aby záchodek uvolnil (jednou tam nebyl a tak jsem vzala krtka a udělala to, za což jsem si zasloužila pochvalné mručení).

Zpitomělá velkým smutkem a všemi událostmi sepsala jsem předlouhý dopis svému kamarádovi, po němž jsem tesknila nepřetržitě již třetí týden, ve kterém jsem mu mimo jiné sdělila, že si jej mohu dokonce i vzít, čímž jsem jej vyděsila jistě tak, že mne již nebude nikdy chtít vidět. Přihnula jsem si vavříneckého a šla vše zaspát.

Tatínek mých dětí, evidentně šťasten ze svých vyrovnaných hormonů a současně v obavě, abych mu již nebalila kufry, smontoval dceři konečně pikantní stůl, který získala rozřezáním svého bývalého stolu velice nepikantního, ale hulákal u toho, že mu všichni musí nosit kapesníky; v poslední fázi, když už měl skoro ty čtyři šroubky s velkým jástem a za trvalého obdivu mých dětí po několika hodinách smontovaný, zoufale volal, že nemůže dělat naprosto nic, protože má nudli u nosu. To způsobilo, že jsem musela (oproti svému rozhodnutí být protivná od božího rána, aby opustil naši domácnost co nejdříve a ještě rád), propuknout v neovladatelný řehot, při kterém jsem nečekaně zjistila, že být protivná mne nebaví Jela jsem potom se synem na koloběžce a jak tak vítr čechral mé vetché vlasy, dospěla jsem k ohromujícímu zjištění:

Ono se stane, co se má stát, ať budu jakákoliv. Není žádný důvod k tomu, aby se ze mne, tak veselého člověka, stal mrzout jen kvůli okolnostem. Narodil se snad někdo na této zemi, kvůli komu bych se měla přestat smát? Ať se děje, co se děje, život je prostě nááádherný. (Avšak vždy je dobře mít medovinu a víno po ruce).

Lidka Hénková

www.slovakteraleci.com